

Dle těchto skutečností nebylo o vzájemném pořadí st-le a zúčastněné strany v nejbližší nižší IX. hodn. třídě pravoplatně rozhodnuto a zůstalo proto dle shora vysloveného právního názoru nss-u i řízení v otázce vzájemného pořadí v VIII. hodn. třídě neúplné.

Ježto však tato neúplnost zaviněna byla nesprávným právním názorem úřadu, jakoby při současném povýšení do VIII. i do IX. hodnotní třídy rozhodovala o vzájemném pořadí okolnost, teprve v druhé řadě po zákonu rozhodující, totiž délka celkové služby, bylo zrušiti nař. rozhodnutí dle § 7 zák. o ss.

Č. 1785.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Přínos nemovitosti společníkem do společnosti a změna ve stavu osob veřejných společností obchodních, v jichž držení jsou nemovitosti, jest převodem ve smyslu § 1, odst. 1 dávk. řádu ze dne 29. prosince 1915 č. 83 z. z.

(Nález ze dne 27. prosince 1922 č. 20.019.)

Věc: Arnold Löw Beer v A. (adv. Dr. O. Liebling z Brna) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Platebním rozkazem inspektorátu pro zemské dávky v Praze ze dne 4. ledna 1921 č. — byla st-li uložena dávka z přírůstku hodnoty z převodu nemovitostí v kupní smlouvě ze dne 25. dubna 1916 uvedených na firmu Aron & Jakob Löw Beer's Söhne v A. částkou 174.749 K 94 h.

K odvolání st-lovu byl nař. rozhodnutím v Praze ze dne 9. listopadu 1921 č. — platební rozkaz pro nesprávné zjištění hodnoty nabývací a zcizovací zrušen; pokud se však st-l domáhal osvobození od dávky vůbec a pokud brojil proti způsobu výpočtu dávky a době držby bylo odvolání jeho zamítnuto. — — — — —

Nss nemohl vývodům stížnosti přiznati oprávněnost.

Dle § 1, odst. 2 dávk. řádu rovná se převodu nemovitosti (podílu nemovitosti) přínos její do majetku společnosti společníkem, jakož i převod ze jmění společenského do jmění společníkova a dle § 1, odst. 3 cit. zák. dlužno rovnati změnu ve stavu osob veřejné společnosti obchodní a ostatních blíže uvedených společností, v jichž držení nemovitosti se nacházejí, převodu ideálního podílu na těchto nemovitostech v té výši, která jest přiměřena poměru účastenství vystupujícího, pokud se týče nově vstupujícího společníka na jmění společenském.

Ze znění těchto předpisů vyplývá, že dávkový řád pro svůj obor, t. j. pro ten případ, kde jde o odpověď na otázku, zda určitý převod nemovitostí podroben jest dávce z přírůstku hodnoty, stanoví fikci, že zmíněný přínos nemovitostí a změna ve stavu členů uvedených společností jest převodem ve smyslu § 1, odst. 1 cit. zák. a podrobuje proto uvedené transakce a vnitřní změny v členství společností dávce z přírůstku hodnoty dle všeobecných v dávk. řádu obsažených předpisů.

Podle toho pokládá zákonodárce společnost, pokud jde o dávku z přírůstku hodnoty, za samostatný právní subjekt zcela odlišný a nezávislý

na jednotlivých členech společnosti.

V daném případě prodal st-1 kupní smlouvou ze dne 25. dubna 1916 firmě Aron & Jakob Löw Beer's Söhne své nemovitosti, o něž jde, a bylo právo vlastnické k nim v dotčených knihovních vložkách pro tuto firmu vloženo.

Dle shora uvedeného znění zákona nemůže býti pochybnosti o tom, že prodej tento jest, pokud se týká dávky z přírůstku hodnoty, převodem ve smyslu § 1, odst. 2 dávk. ř. dávce z přírůstku hodnoty zásadně podrobeným.

Avšak i předpisy obchodního zákona o veřejných společnostech obchodních, pokud jednají o právním poměru společníků mezi sebou a o právním poměru společnosti proti osobám třetím, mluví proti svrchu uvedenému názoru stížnosti a vysvítá z nich, že veřejná společnost jest v každém případě proti jednotlivým svým členům samostatným právním subjektem a jsou dle toho právní sféry společnosti a jednotlivých členů jejích přesně od sebe odděleny; obchodní zákon nepřihlíží ve svých předpisech ani k osobním ani k rodinným poměrům členů společnosti mezi sebou a upravuje společenský poměr mezi nimi pouze se stanoviska obchodnického.

Pokládá-li tedy jak dávkový řád, tak i obchodní zákon veřejnou společnost, pokud jde o vyznačené vztahy, za zvláštní právní subjekt nejen proti osobám třetím, nýbrž i proti jejím členům, a jde-li o převod dle § 1, odst. 2 dávk. ř. — o čemž nemůže býti pochybnosti — pak podléhá převod tento dávce z přírůstku hodnoty. Pak nelze však s úspěchem namítati, ani že tu jde o převod s předka na potomky, ani že část nemovitostí i po převodu na společnost zůstane ve vlastnictví prodávajícího a že se pouze jedna část nemovitosti převádí na potomky, ježto nabyvateli nejsou jednotlivci, nýbrž společnost jako taková, kterou pro obor dávkového řádu podle předpisů jeho jest pokládati za zvláštní od členů odlišný subjekt, u něhož nelze mluvit o příbuzenském svazku a o předku a potomcích.

Mimo to třeba míti za to, že kdyby byl měl zákonodárce úmysl přiznati výhodu v § 4, odst. 3 dávk. ř. stanovenou — podle které úplatné převody s předků na potomky nejsou podrobeny dávce z přírůstku hodnoty — i pro případy, na něž se vztahuje § 1, odst. 2 a odst. 3 dávk. řádu, byl by zajisté tuto svou vůli projevil případným poukazem u toho neb onoho z obou zmíněných předpisů.

Pokud stížnost namítá, že při výpočtu srážky s dávkou dle trvání držby jest přihlížeti k celkové době držby, tedy i k době před 1. lednem 1903, ježto § 13 dávk. ř. stanoví srážky i pro dobu držby delší než 15 a i 25 let, což by nebylo možno vzhledem k § 31 dávk. ř., dle něhož působnost dávk. řádu končí dnem 31. prosince 1917 — jest podotknouti, že dle § 13 řídí se srážka dle držby pro vyměření dávky rozhodně; dle § 12, odst. 1 nepřichází však jako doba pro vyměření dávky rozhodná v úvahu doba před 1. lednem 1903.

Domnělá nesrovnalost, že by bylo určení vyšších srážek odpovídajících době přes 15 let bez významu, vysvětluje se úvahou, že zákonodárce při tom měl na mysli případné prodloužení působnosti dávkového řádu.

Nelze proto ani v tomto směru námitku stížnosti pokládati za odůvodněnou a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.